

Milyon Kere Doğsam

– GürhanGürses · 17 Ağustos 2014

Akşam vaktiydi. Güneş bütün kızılığıyla vuruyordu cama. Bir kuş ötüyordu acı mı acı! Bir çocuk ağlıyordu içten içe. Bir huzursuzluk vardı havada, bir kasvet, sorma! Ve gözlerim kan çanağı dalıyordum uzaklara. Hayalini kuruyordum saadet dolu günlerin ve çok uzaklarda olduğunu biliyordum bana bakan gözlerin. Bu yüzden sarf ettiğim bütün sözlerin hüznle sarmaş dolaş olduğunu görüyordum. Bir şey vardı havada, soludum soluyacak! Ayrılık gibi, hüzn gibi... Camdan kanlı yaşlar akıyordu her yere. Deruni bir yaranın irinleriydi sızıyordu yüreğimden, kalbi bir yangının lavlarıydı akıyordu gözlerimden. Ağlıyordum halime. Buymuş diyordum iç sıkıntıma sebep, buymuş can sıkıntım. Yalvarırım bir nefes, bir ses... Birde benden yana es sevda yeli, benden yana son sürat es! Tahayyülümde o afetin gözlerinin tam içine bakarak şunları söylüyordum "Milyon kere doğsam yine severim, yine seni isterim. Bir dua gibi seni dilerim." Bu aşkın bu denli ruhumu saracağını ve beni içine alacağını akletmezdim. Her tarafım aşka bulanmış, onun aşkıyla inim inim inliyorum. O olmasa da yanımda aşk devam ediyor, o konuşmasa da benimle, yazmasa da bana, hep gitse de benden bu aşk içimde yaşıyor. "Günlerce aç ve susuz kalmış gibi sana, havasızlıktan ölürcesine gibi..." Kaldı mı böyle aşklar, yaşıyor mu yalansız, ayrılıksız? "Bu ne doyumsuz bir aşktır, bu ne bitimsiz bir sevdadır Rabbim! Yaşa yaşa bitmez, git git bitmez." Sevmek bu olsa gerek; vuslat yok, gözyaşı çok! Onun olmadığını bile bile kendimi kandırıyorum. Onun olmadığını bile bile onu seviyorum. Akşam vaktiydi. Her taraf kan ağlıyordu. Gözlerim sabit bir noktaya bakıyordu. Kan kırmızıydı her yer. Akşam kızılığı mıydı yoksa gözlerimin kırmızılığı mıydı bilemiyordum? Hayalini kuruyordun onlu günlerin. Sonlu bir dünyada sonsuz bir aşkı düşünüyordum. Sözler gelip düğümleniyordu boğazıma sonra bir an boşalıyordum kelimelerce. "Milyon kere doğsam; yine sana doğarım, yine sana koşarım. Hiç gitmemiş gibi senden, hiç bitmemiş gibi bu aşka! Yine sana başlarım, yine sana yaşarım. En sevdiğim çiçek yine papatya olur, en sevdiğim renk siyah olur." Sonra susuyordum. Öyle susuyordum ki konuşmayı unutuyordum. O varmış gibi davranıyordum. O da seviyormuş gibi kabul ediyordum. Akşam vaktiydi. Güneş bütün kızılığıyla vuruyordu cama. İşliyordu ayrılığı nakış nakış cana. Her taraf kıpkızıldı. Güneş bütün yakıcığıyla vuruyordu cana. Hislerim reprezildi. Onu düşünüyordum. Milyon kere doğsam yine onu seveceğimi biliyordum. Ve bunu herkesin duyacağı şekilde söylüyordum. İstiyordum ki o da duysun, o da bilsin. Hislerimi aşkar kılıyordum. "Neden O?" diye soruyorlardı durmadan. "Çünkü bu aşka neden O!" diyordum kelime oyunuyla. O benmiş gibi ben oymuşum gibi yaşıyordum. O varmış gibi ben yokmuşum gibi oluyordum. Akşam vaktiydi. Varsayıyordum ki o yanımda. Ve soruyordu bana "Sevdiğinden çok eminsin!" diye. Cevap veriyordum "O denli iddialıyım seni sevmeye / Ancak bu kadar dile getirilir / Kalp limitim seninle dolu / Sev sev bitmez."

Oydu bütün bunlara sebep! İyi ya da kötü, güzel ya da çirkin! Yaşıyordum yarım yamalak, aşkı tepe ise taklak!